

Finansminister har sagt, at det er dem, Undersøgelsen særlig gælder — den første Plads.

Men naar vi nu skal undersøge denne Statistik, maa vi dog ogsaa se paa, hvilket Tal Gaardmandsklassen repræsenterer i Forhold til Erhververne i det hele taget i vort Land, for først da faar man Stillingen rigtigt belyst, og det viser sig — jeg skal se bort fra, at der tidligere var et mindre Tal —, at der i dette Øjeblik her i Landet efter den officielle Statistik er i det hele 88 000 Godsejere, Proprietærer, Forpagtere og Gaardmænd; det er altsaa det samlede Antal Erhververe i denne Gruppe. Naar nu deres Procentandel med Hensyn til forkert Forhold, hvad Skattebetalingen angaar, skal vurderes rigtigt, maa vi jo sammenligne med, hvor mange Erhververe der findes i de andre Erhverv, og det er følgende: I Haandværk og Industri er der 367 500 Forsørgere, i Handel o. lign. 147 000, i Trafik o. lign. 80 000, i immaterielle Virksomheder 96 000, i Husgerning — de maa jo ogsaa betale Skat — 180 000 og uden Erhverv, Pensionister o. lign. 160 000. Det giver 930 500 andre Forsørgere, og det viser, at Gaardmændenes og Godsejernes Antal i Forhold til alle disse er beskedne 9,5 pCt. Men denne lille Procentdel har dette hæderfuldt høje Procenttal med Hensyn til Fejltagelser, hvor det drejer sig om at opgive rigtig Indtægt eller at faa den rigtigt vurderet.

Hvad vil dette nu sige? Det vil sige, at disse Fejltagelser viser, at Byernes Befolkning, alle de pengelønnede, alle, der er pligtige til at aflægge Regnskab, alle, hvis Indtægter kan kontrolleres, uundgaeligt maa betale nogen Skat, som de kunde spares for, fordi der ikke betales den Skat, som skulde betales af dem, der driver det større og det største Landbrug. Det er den Lære, som Byerne og de bymæssige Erhvervs Udøvere kan faa af dette Resultat her. Men det er jo i det hele taget den Lære, som den Politik, der nu drives, giver den danske Befolkning. Den Politik, der nu drives, er jo nemlig en ren og skær storrarisk Politik, til Skade for de bymæssige Erhverv, til Skade for den Befolkning, der driver de bymæssige Erhverv, og det er saa meget mere forkasteligt, fordi — det er *min* Overbevisning — den Krise, vi i dette Øjeblik gennemgaar, fremfor alt er forarsaget af den højtærede Statsminister, af hans naive og ukyndige Samfundskonomi. Krigen førte jo nemlig med sig, at Danmark tjente en Mængde Penge. Den Mængde Penge blev for en meget stor Del forødt,

og hvem er det, der har givet den danske Befolkning Hovedanvisningen paa, hvorledes man skulde bære sig ad med at forøde det indtjente? Ja, det er efter min Overbevisning den højtærede Statsminister. Den højtærede Statsminister var i Krigsaarene Venstres store Tromme, den stærke Stemme, som mere end nogen anden krævede Verdensmarkedets Pris, Chancen for det danske Landbrug. Da man saa Faren ved den Spekulation, som Krigen skabte, og ønskede at bremse, var det den højtærede Statsminister, som i Foraaret 1920 satte al sin Indfyldelse ind for at hindre en forstandig Bremsning af den vilde Spekulation, og det gjorde Statsministeren paa den Maade, at han i sine Artikler paa det kraftigste indirekte opfordrede til fortsat Spekulation. Det var en Opfordring til Spekulationsindkøb af Landejendomme, fordi Kronen kom som „en kær Ven“, det var en Opfordring til Chancespekulation i Handel og Industri uden Hindring af snærende Baand. Denne økonomiske Parole var for øvrigt aldeles ikke nødvendig, for der var blevet spekuleret mere end nok før 1920, men den blev i allerhøjeste Grad fulgt. Landboudommen fulgte den, og vi har set Eksempler paa, at endog den højeste Sagkundskab paa Landbrugets Omraade har kunnet indlade sig paa Køb, der vilde blive betegnet som Galmandsværk, hvis Køberne ikke var saa højformet. Saadanne Spekulationsindkøb i Forbindelse med andre Vanskeligheder har skabt Landbrugskrisen, samtidig med at de bymæssige Erhverv er blevet haardt trængt i Konkurrencen, og overfor denne økonomisk vanskelige Tilstand har Regeringen intet andet Middel end at tage paa det mest ublufærdige fra Smaafolk for at give det til Rigmænd. Hvilken lurvet Politik!

Formanden: Det ærede Medlem bruger for stærke Udtryk.

Vilhelm Rasmussen: Jeg maa tage mit Udtryk tilbage, naar den højtærede Formand i Dag finder det for stærkt. Men det var et nøje Udtryk for, hvad mit Hjerte siger mig.

Alt, hvad Regeringen foretager sig, er i særlig Grad til Fordel for det større og det største Landbrug. Det skal have Lettelse i den direkte Skat paa Indtægt og Formue og i Skatterne paa faste Ejendomme med det Resultat, at de bymæssige Erhverv maa betale Omkostningerne. Derimod rører Regeringen ikke en Haand for at sætte de bymæssige Erhverv i Gang, og denne Politik